

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-2402/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Brankici Bobšić, u pravnoj stvari tužitelja Sretena Šarića iz Zagreba, Jarunska ulica 6, OIB: 71468859135 zastupanog po punomoćnicima Ivanu Adžiću i Vinku Adžiću, odvjetnicima iz Zagreba, protiv tuženika HRVATSKA POŠTANSKA BANKA, dioničko društvo iz Zagreba, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, zastupanog po punomoćnici Andreji Šeši, odvjetnici iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene 17. travnja 2026. u prisutnosti tužitelja i njegovog punomoćnika odvjetnika Vinka Adžića, te punomoćnice tuženika odvjetnice Andreje Šeše, dana 29. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnima odredbe Ugovora o kreditu broj 763537 od 16. svibnja 2006. sklopljenog između prednika tuženika Volksbank d.d., kao kreditora i tužitelja Sretena Šarića, kao korisnika kredita, i to t. 6.1. u dijelu koji glasi: "Naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita: jednokratno 1,10% od iznosa kredita, naplaćuje se neposredno prije isplate kredita.", te t. 6.2. u dijelu koji glasi: "Naknada za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva: jednokratna uplata premijske stope u visini 1,95%".

II. Nalaže se tuženiku HRVATSKOJ POŠTANSKOJ BANCI d.d. naknaditi tužitelju Sretenu Šariću troškove parničnog postupka u iznosu od 432,79 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 29. svibnja 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 1. travnja 2025. ovom sudu podnio tužbu protiv tuženika u kojoj je naveo da je, kao korisnik kredita, s prednikom tuženika, kao kreditorom, 16. svibnja 2006. sklopio Ugovor o kreditu broj 793537, kojim mu je prednik tuženika odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 17.658,00 CHF prema srednjem tečaju Hrvatske

narodne banke za devize važećem na dan isplate, a ugovorena namjena kredita je bila kupnja vozila za osobne potrebe tužitelja. Nadalje je naveo da je u odredbi t. 6.1. Ugovora određena naknada za obradu zahtjeva i administracije kredita, jednokratno 1,10% od iznosa kredita, koja se naplaćuje neposredno prije isplate kredita, dok je u odredbi t. 6.2. Ugovora određena naknada za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva, i to jednokratna uplata premijske stope u visini 1,95% sukladno Ugovoru o osiguranju potraživanja s osiguravajućom kućom u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan upuštanja kredita u tečaj. Tužitelj je isto tako naveo da je tuženik tužitelju 17. svibnja 2006. naplatio predmetne naknade u iznosu od 120,54 EUR (908,23 kn) i 256,43 EUR (1.932,05 kn), dakle upravo 3,05% od iznosa odobrenog kredita. Tužitelj je pojasnio da su stranke Ugovor sklopile u okolnostima u kojima je prednik tuženika koristio nepoštenu poslovnu prasku i to kao jača ugovorna strana, a u kojem se položaju nalazio zbog nesporne okolnosti da je financijska institucija te profesionalno dioničarsko društvo, te je nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadama za obradu i osiguranje kredita, na koji način je doveo tužitelja u neravnopravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog Ugovora. Tužitelj je dodao da prednik tuženika prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora s tužiteljem nije pojedinačno pregovarao o odredbama t. 6.1. i 6.2. Ugovora, već je isti bio stavljenu poziciju "uzmi ili ostavi". Također je naveo da mu tuženik nije prezentirao koje to točno tuženik ima troškove u vezi postupka odobravanja kredita pa da bi iste tužitelj morao naknaditi, niti mu je pojasnio strukturu tih troškova i zašto iznos tih naknada izravno ovisi o visini iznosa kredita koji se traži. Dakle, tužitelj je istaknuo da su odredbe koje se odnosile na naplatu naknade za obradu i osiguranje kredita bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od tuženika, o kojim odredbama se nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, a kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta prekomjerna i potpuno neopravdana obveza, te stoga smatra da takve ugovorne odredbe uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita - potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku - trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je suprotno temeljnim načelima obveznog prava. Tužitelj je još ukazao da ima pravni interes da sud utvrdi ništetnost ugovornih odredaba predmetnog kredita koje se odnose na obvezu plaćanja naknade za obradu i osiguranje kredita te da su ispunjeni uvjeti iz čl. 187. Zakona o parničnom postupku za tužbu za utvrđenje posebno imajući u vidu da je pravo tužitelja da ističe ništavost neograničeno. Tužitelj je, konačno, naveo da će posljedica utvrđene ništetnosti biti dužnost tuženika vratiti tužitelju sve što je primio temeljem ništetnih odredbi Ugovora sa zateznim kamatama od dana stjecanja, a s obzirom na to da je tuženik nepošteni stjecatelj.

2. Slijedom navedenog, tužitelj tužbenim zahtjevom traži da se utvrde ništetnima odredbe Ugovora o kreditu broj 763537 od 16. svibnja 2006. sklopljenog između prednika tuženika Volksbank d.d., kao kreditora i tužitelja, kao korisnika kredita, i to t. 6.1. u dijelu koji glasi: "Naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita: jednokratno 1,10% od iznosa kredita, naplaćuje se neposredno prije isplate kredita.", te t. 6.2. u dijelu koji glasi: "Naknada za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva: jednokratna uplata premijske stope u visini 1,95%", uz naknadu troškova parničnog postupka sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja do isplate.

3. U odgovoru na tužbu tuženik je naveo da se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu. Isto tako tuženik je istaknuo prigovor zastare potraživanja navodeći da je kod instituta stjecanja bez osnove, zastarni rok pet godina od dana sklapanja ništetnog pravnog posla, te da obveza vraćanja dopijeva u trenutku nastupa ništetnosti, odnosno od samog sklapanja posla, pa da od tada počinje teći zastara. Nadalje je naveo da je već samim pregledom Ugovora moguće zaključiti kako su sporne ugovorne odredbe jasne, lako uočljive i razumljive te da su jasno koncipirane i unesene u Ugovor na lako uočljivim mjestima, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnote Ugovora. Stoga tuženik smatra da su sporne odredbe Ugovora o kreditu za tužitelja bile jasne, lako uočljive i razumljive, te da ocjena poštenosti tih odredaba nije dopuštena. Osim toga tuženik je naveo da tužitelj nije dokazao da je u konkretnom ugovornom odnosu tuženik prema njemu postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, odnosno da je nastala značajna neravnoteža u pravima na štetu tužitelja. Tuženik je istaknuo i prigovor promašene pasivne legitimacije u odnosu na ništetnost odredbe o naknadi za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva jer predmetna naknada nije naplaćena u korist banke, već osiguravajućeg društva na ime police osiguranja tužiteljevog kredita. U navedenoj odredbi je jasno navedeno na koji način i u koju svrhu se izračunava i naplaćuje naknada. Uzimajući u obzir da se i ovdje radi o jasnoj, lako uočljivoj i razumljivoj odredbi koja u sebi sadržava činidbu koja je lako određiva to tuženik smatra da nipošto nisu ispunjene pretpostavke da bi ta i takva odredba bila utvrđena ništetnom. Dodatno smatra da sporna odredba nije mogla prouzročiti značajnu neravnotežu na štetu tužitelja niti u korist banke jer ista naknada u korist banke nije niti plaćena. Slijedom navedenog, tuženik je predložio odbiti tužbeni zahtjev tužitelja uz naknadu troškova parničnog postupka tuženiku sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja do isplate.

4. Sud je tijekom postupka izvršio uvid u presliku Ugovora o kreditu broj 763537 od 16. svibnja 2006. (str. 5-9 spisa), presliku informativnog otplatnog plana po kreditu (str. 10-12 spisa), presliku prometne kartice po kreditu (str. 13-20 spisa), saslušan je tužitelj (str. 85-86 spisa), te je izvršen uvid i ostalu dokumentaciju koja se nalazi u spisu.

5. Ovdje valja reći da je sud proveo sve dokaze predložene od parničnih stranaka jer su iste na ročištu održanom 17. travnja 2026. navele da nemaju daljnjih dokaznih prijedloga, te su odustale od svih predloženih, a neprovedenih dokaza i predložile su zaključenje glavne rasprave temeljem stanja spisa.

6. Na temelju tako izvedenog dokaznog postupka, a cijeneći dokaze svaki za sebe i u njihovoj ukupnosti, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/1991., 91/1992., 58/1993., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 84/2008., 96/2008., 123/2008., 57/2011., 148/2011., 25/2013., 28/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/2025.; dalje: ZPP), ovaj sud tužbeni zahtjev tužitelja nalazi osnovanim.

7. Prije svega valja reći da tužitelj ima pravni interes tražiti da se utvrde ništetnima predmetne ugovorne odredbe, s obzirom na to da iz odredbe čl. 327. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/2005. i 41/2008; dalje: ZOO) proizlazi da se na ništetnost može pozivati svaka zainteresirana osoba (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev-1051/2022), a na što nije od utjecaja potražuje li

tužitelj pritom i isplatu s navedene osnove. Pored toga valja dodati i da je tužitelj tuženiku, kako to proizlazi iz presliku prometne kartice po kreditu (str. 13-20 spisa) podmirio s osnove predmetnih naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita, te za osiguranje kredita, ukupan iznos od 376,97 EUR (120,54 EUR /908,23 kn i 256,43 EUR/1.932,05 kn), pa mu po utvrđivanju predmetnih odredaba ništetnima pripada pravo zahtijevati povrat iznosa uplaćenog tuženiku s osnove navedene naknade (čl. 1115. ZOO-a).

8. Među strankama nije sporno, a proizlazi i iz Ugovora o kreditu broj 763537 od 16. svibnja 2006. (str. 5-9 spisa; dalje: Ugovor o kreditu), da je tužitelj, kao korisnik kredita isti sklopio s kreditorom, prednikom tuženika, Volksbank d.d. (koji je kasnije poslovao i pod tvrtkama Sberbank d.d., Sberbank d.d. - u sanaciji, Nova hrvatska banka d.d. - promjena tvrtke upisana u sudski registar rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Tt-22/9164-2 od 2. ožujka 2022., rješenjem poslovni broj Tt-13/1253/2 od 18. siječnja 2013. i rješenjem poslovni broj Tt-22/18434-2 od 14. travnja 2022., a kako to proizlazi iz javno dostupnog sudskog registra). Nadalje je utvrđeno da je prednik tuženika tim Ugovorom o kreditu odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kredit za kupnju vozila u iznosu od 17.658,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za devize važećim na dan isplate (t. 1. i t. 3. Ugovora o kreditu), uz redovnu kamatu po kamatnoj stopi koja je promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatama i naknadama prednika tuženika, a koja je na dan sklapanja Ugovora iznosila 5,10% godišnje (t. 2. Ugovora o kreditu), te s rokom otplate kredita od 84 mjeseca (t. 5. Ugovora o kreditu.). Isto tako nije sporno da su stranke u Ugovoru o kreditu navele da se kredit ugovara u valuti, a da se isplaćuje u kunsjoj protuvrijednosti (t. 4. Ugovora o kreditu), te da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u iznosu od 250,41 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za devize važećem na dan dospijeća (t. 8. Ugovora o kreditu). Nastavno je utvrđeno i da stranke u odredbi t. 6.1. Ugovora ugovorile jednokratnu naknadu za obradu zahtjeva i administraciju kredita od 1,10% od iznosa kredita, minimalno 500,00 kn, koja se naplaćuje neposredno prije isplate kredita. Konačno, utvrđeno je i da stranke u odredbi t. 6.2. Ugovora ugovorile naknadu za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva, odnosno jednokratnu uplatu premijske stope u visini od 1,95% sukladno Ugovoru o osiguranju potraživanja sa osiguravajućom kućom u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan puštanja kredita u tečaj. Konačno, među strankama nije sporno, a proizlazi i iz preslike prometne kartice po predmetnom kreditu (str. 13-20 spisa) da je tuženik tužitelju 17. svibnja 2006. naplatio predmetne naknade u ukupnom iznosu od 376,97 EUR (120,54 EUR /908,23 kn i 256,43 EUR/1.932,05 kn).

9. Saslušan u svrhu dokazivanja tužitelj je iskazao da je s tuženikom 2006. zaključio predmetni Ugovor o kreditu, a kredit je podigao za kupnju automobila s time da je kreditom financirao samo dio kupoprodajne cijene automobila. Sa sredstvima kredita je kupio automobil Opel Astra te je taj automobil koristio isključivo za osobne potrebe i s tim automobilom nije nikada obavljao poslovnu djelatnost. Predmetni Ugovor o kreditu podigao je uz valutnu klauzulu u CHF i promjenjivu kamatnu stopu jer mu je u tom trenutku taj Ugovor prezentiran kao najpovoljniji. Što se tiče predmetne odredbe o naknadi za obradu kredita naveo je da mu je zaposlenik tuženika samo rekao da tu naknadu treba platiti te misli da se radilo o iznosu od oko 1% od iznosa kredita i tu naknadu je platio jer inače ne bi dobio kredit. Naknadu je platio u gotovini prilikom

zaključenja Ugovora o kreditu. Zaposlenik tuženika mu u tom trenutku nije pojasnio na što se korektno odnosi ta naknada, odnosno koje točno troškove time podmiruje. Što se tiče naknade za osiguranje kredita misli da je ta naknada ugovorena te misli da je tu naknadu i platio jer je platio sve što je od njega traženo kako bi dobio kredit, međutim, sada ne zna je li mu kredit bio osiguran i kod kojeg osiguravajućeg društva. Nadalje je naveo da ne zna čemu je ta naknada za osiguranje kredita služila, međutim, siguran je da mu osiguranje nije platilo niti jednu ratu predmetnog kredita već je kredit u cijelosti otplatio. Ugovor o kreditu je sačinila banka te nije mogao utjecati na pojedine odredbe Ugovora, već je samo dobio Ugovor na potpis. Ugovor o kreditu je prije potpisivanja djelomično pročitao, a ne sjeća se zašto nije pročitao cijeli Ugovor jer je to bilo prije puno godina, odnosno cijeli Ugovor nije pročitao jer je smatrao da je s tim Ugovorom sve u redu i da je tako i kod drugih banaka. Ugovor o kreditu je ovjerio kod javnog bilježnika te mu niti javni bilježnik nije ništa govorio o pojedinim odredbama ugovora pa tako niti o odredbama o naknadi za obradu zahtjeva i osiguranju kredita. Sva sredstva koja je dobio od predmetnog Ugovora o kreditu utrošio za kupnju automobila Opel Astra. Prilikom čitanja Ugovora o kreditu je uočio odredbe o naknadi za obradu kredita i naknadi za osiguranje kredita, no smatrao je da je to uobičajeno te nije o tome ispitivao zaposlenika tuženika. Isto tako je naveo da je platio sve što je trebalo platiti po Ugovoru o kreditu te je sigurno platio i predmetnu naknadu za osiguranje kredita i za obradu kredita, ali se iznosa ne sjeća, no misli da je to ukupno bilo oko 900,00 kn. Plaćanje navedenih naknada mu je bilo teško jer je to iznosilo 1,5 njegove plaće u to vrijeme. U trenutku sklapanja Ugovora o kreditu, a niti tijekom otplate kredita nije bio vlasnik obrta ili firme. Konačno je naveo možda ne bi sklopio Ugovor o kreditu da mu je bila objašnjena potreba plaćanja ovih naknada, već bih tražio kod drugih banaka povoljnije uvjete.

10. Sud je, kao životan, logičan i uvjerljiv, prihvatio iskaz tužitelja u bitnom dijelovima u kojima je isti sukladan s ostalim provedenim dokazima i to prije svega s Ugovorom o kreditu.

11. Slijedom navedenog, valja reći da je iz iskaza tužitelja utvrđeno da je prilikom sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu i otplate kredita isti imao svojstvo potrošača u smislu odredbe čl. 3. t. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/2003.; dalje: ZZP), dok tuženik nije dokazao drugačije. Naime, tužitelj je iskazao da je sa sredstvima predmetnog kredita kupio automobil Opel Astra, te je taj automobil koristio isključivo za osobne potrebe i da istim nije nikada obavljao poslovnu djelatnost.

12. Prema odredbi čl. 81. st. 1. ZZP-a ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sukladno odredbi čl. 81. st. 2. ZZP-a, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP-a, nepoštena ugovorna odredba je ništava.

13. U odredbi čl. 4. ZOO-a propisano je da su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. Isto tako u odredbi čl. 6. ZOO-a propisana je zabrana ostvarivanja prava iz obveznog odnosa suprotno svrsi zbog koje je ono propisom ustanovljeno ili priznato. Nastavno, u odredbi čl. 7. st. 1. ZOO-a propisano je da sudionici pri sklapanju naplatnih pravnih poslova polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba, dok je odredbom čl. 10. st. 2. ZOO-a propisano da je sudionik u obveznom odnosu dužan u ispunjavanju obveze iz svoje profesionalne djelatnosti postupati s povećanom pažnjom, prema pravilima struke i običajima (pažnja dobrog stručnjaka). Konačno, u odredbi čl. 322. ZOO-a propisano je da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

14. Iz provedenih dokaza, a imajući u vidu navedene zakonske odredbe, proizlazi da je odredba t. 6.1. Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena jednokratna naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita u visini od 1,10% od iznosa kredita koja se naplaćuje neposredno prije isplate kredita (tzv. ulazna naknada), ništetna, te predstavlja nepoštenu odredbu u smislu odredaba čl. 87. st. 1. ZZP-a. Ovo stoga što je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o takvoj ugovornoj odredbi, pa je na taj način tužitelj kao potrošač stavljen u neravnopravan položaj u odnosu na tuženika kao trgovca. Naime, odredba t. 6.1. Ugovora o kreditu, koja visinu naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita čini ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez istovremeno preciznog označavanja na što se ista naknada odnosi, odnosno bez informacija o načinu određivanja te naknade, uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika. Tužitelju je prilikom zaključenja Ugovora o kreditu trebalo objasniti razloge ugovaranja naknade i objasniti mu na što se ista točno odnosi, pojedinačno o tome pregovarati i na taj način mu kao potrošaču omogućiti da pristane na takvu odredbu (koja jasno definira uvjete i razloge naplaćivanja naknade). Naime, po ocjeni ovog suda tužitelj je u okviru njegovih sposobnosti i potreba, primijenio svu dužnu pažnju koja se od njega i mogla očekivati, dok tuženik nije dokazao da bi o predmetnoj ugovornoj odredbi u spornom dijelu pojedinačno pregovarao, niti da je eventualno tužitelju ostavio drugu opciju, osim predmetne u kojoj je tužitelju, uz obvezu otplata mjesečnih obroka, nametnuta još jedna materijalna obveza, a da za to isti nije bio informiran na transparentan i potpuni način te bez koje mu kredit ne bi bio odobren. Isto tako valja reći da, predmetna odredba Ugovora o kreditu, suprotno tvrdnji tuženika, nije jasna i lako razumljiva, jer osim same visine takve naknade (1,10% od iznosa kredita) u navedenoj odredbi nije pojašnjeno od čega se točno sastoje troškovi zaključenja Ugovora o kreditu koji se naplaćuju i jesu li takvi troškovi realni. Također valja istaknuti da tuženik nije dokazao opravdanost naplaćene naknade, odnosno nije dokazao odgovara li iznos naplaćene naknade stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. Slijedom iznesenog, ovaj sud ocjenjuje da je uslijed navedenog postupanja tuženika došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama stanaka jer je s jedne strane naplaćena naknada bez točnog pojašnjenja na što se ista konkretno odnosi, a s druge strane je zbog istog tužitelju, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uvećana financijska obveza po kreditu, a koja povreda se ne može smatrati povredom manjeg značaja. Ovdje još kod ocjene postupanja suprotno načelu savjesnosti i

poštenja (zahtjev dobre vjere) valja reći da tuženik, po ocjeni ovog suda, prilikom zaključenja Ugovora o kreditu nije uzeo u obzir zakonite interese tužitelja kao potrošača jer se u konkretnom slučaju radilo o tipskom ugovoru i jer se o spornom dijelu predmetne odredbe, a kako je to navedeno, nije pregovaralo. Još valja dodati da se ocjena uzrokuje li se predmetnom ugovornom odredbom značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, određuje ne samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorenih naknada, već i ocjenom ograničenosti potrošača u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit, sadržaja ugovora o kreditu, nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade) u slučaju neprihvatanja te odredbe. U konkretnom slučaju je tužitelj kao potrošač pri sklapanju Ugovora o kreditu bio ograničen uvjetima banke, pa stoga, po ocjeni ovog suda, tuženik nije postupao u dobroj vjeri, dok tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti za pregovaranje oko predmetne odredbe o naknadi za obradu zahtjeva i administraciju kredita, niti oko prihvatanja iste, a što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u Rev-266/2024-2 od 9. listopada 2024., Rev-673/2023-3 od 13. veljače 2024., Rev-1051/2023-2 od 3. travnja 2024. i Rev-715/2024 od 22. svibnja 2024.). Također valja reći da se kod provođenja testa poštenosti mora preispitati tiče li se navodna nepoštenost spornih odredaba, među ostalim, odnosa između iznosa naknada te zauzvrat pruženih usluga (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi Rev-266/2024-2 od 9. listopada 2024.). Kako iz gore navedenog proizlazi da tužitelj nije bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje predmetne naknade, te da mu bez takve ugovorne odredbe kredit ne bi bio odobren, kao i da se o tome nije pregovaralo, tako, po ocjeni ovog suda, tužitelj nije imao saznanja o krajnjoj svrsi takve naknade.

15. Nadalje, iz provedenih dokaza proizlazi da je, sukladno gore navedenim odredbama, ništetna i odredba t. 6.2. Ugovora o kreditu u dijelu u kojem se tužitelj, kao korisnik kredita obvezao platiti tuženiku naknadu za osiguranje kredita i to jednokratnom uplatom premijske svote u visini od 1,95%. Naime, iz iskaza tužitelja je utvrđeno da ne zna čemu je ta naknada za osiguranje kredita služila, da je Ugovor o kreditu sačinila banka i da nije mogao utjecati na pojedine odredbe Ugovora, već je samo dobio Ugovor na potpis, te da nije mogao dobiti predmetni kredit bez ugovaranja i plaćanja te naknade. Dakle, iz navedenog proizlazi da ista odredba predstavlja nepoštenu odredbu u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP-a jer je Ugovor o kreditu sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o takvoj ugovornoj odredbi, pa je na taj način tužitelj kao potrošač stavljen u neravnopravan položaj u odnosu na banku. Pritom valja istaknuti da u navedenoj odredbi Ugovora o kreditu nije precizno naznačeno na koji način, u kojem iznosu, te kod kojeg osiguranja je predmetni kredit bio osiguran, niti koji je slučaj osiguran, pa je takva odredba uzrokovala neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Dakle, iz provedenih dokaza ne proizlazi da su tužitelju prilikom zaključenja Ugovora o kreditu od strane tuženika pojašnjeni razlozi ugovaranja navedene za osiguranje kredita pa mu dakle na taj način kao potrošaču nije omogućeno da pristane na takvu odredbu kojom mu je nametnuta još dodatna obveza. Stoga je, po ocjeni ovog suda, takva jednostrano određena ugovorna odredba protivna i načelu savjesnosti i poštenja iz odredbe čl. 4. ZOO-a. Konačno, valja reći i da je neosnovan prigovor promašene pasivne legitimacije tuženika u odnosu na utvrđenje nišetnom predmetne odredbe u dijelu u kojem je ugovorena naknada za osiguranje kredita. Ovo iz razloga što je u konkretnom slučaju

utvrđeno da su tužitelj, kao korisnik kredita i prednik tuženika, kao kreditor zaključili predmetni Ugovor o kreditu kojim je ista odredba ugovorena. Osim toga, kako se predmetni postupak vodi radi utvrđenja ništetnosti odredbe t. 6.2. Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena naknada za osiguranje kredita, pri čemu tužitelj nije tražio isplatu plaćenog iznosa, tako nije odlučeno kome je tužitelj istu naknadu platio, kraj činjenice da je s prednikom tuženika zaključio Ugovor o kreditu. Pritom, neovisno o navedenom, valja reći i da iz prometne kartice po predmetnom kreditu, suprotno tvrdnji tuženika, proizlazi da je naknadu za osiguranje kredita tužitelj platio tuženiku.

16. Slijedom svega navedenog, utvrđeno je da su nišetne ugovorne odredbe Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita od 1,10 % od iznosa kredita, koja se naplaćuje neposredno prije isplate kredita (t. 6.1.), te kojom ugovorena naknada za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva, odnosno jednokratna uplata premijske stope u visini od 1,95% (t. 6.2.), te je stoga odlučeno kao u t. I. izreke ove presude.

17. Odluka o troškovima parničnog postupka je donesena na temelju odredaba čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a. Troškovi su odmjereni prema vrijednosti predmeta spora u iznosu od 376,97 EUR, odnosno prema vrijednosti naplaćene naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita, te naknade za osiguranje kredita. Ovo stoga što tužitelj predmetnim deklaratornim zahtjevom traži da se utvrde nišetnima predmetne ugovorne odredbe u dijelu u kojem je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita, te naknada za osiguranje kredita, u svrhu povrata plaćenog iznosa navedenih naknada pa stoga, po ocjeni ovog suda, za odluku o osnovanosti predmetnog deklaratornog zahtjeva vrijednost predmeta spora ne može biti veća od iznosa naplaćenih naknada.

18. Troškovi su, nadalje, odmjereni sukladno odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023.; dalje: Tarifa) po kojoj vrijednost jednog boda iznosi 2,00 EUR, te sukladno odredbama Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/2018. i 51/2023.; dalje: ZSP).

19. Tako je tužitelju dosuđen trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u iznosu od 406,25 EUR, a isti se odnosi na trošak sastavljanja tužbe od 1. travnja 2025. u iznosu od 100,00 EUR (50 bodova-Tbr. 7/1 Tarife), sastavljanja podneska od 23. srpnja 2025. u iznosu od 100,00 EUR (50 bodova-Tbr. 8/1 Tarife), sastavljanje podneska od 27. lipnja 2025. (prigovor) u iznosu od 25,00 EUR (12,5 bodova-Tbr. 8/4 Tarife), zastupanja na ročištu 17. travnja 2026. u iznosu od 100,00 EUR (50 bodova-Tbr. 9/1 Tarife), te trošak PDV-a (25%) na navedene radnje u ukupnom iznosu od 81,25 EUR. Tužitelju je, nadalje, priznat i trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 13,27 EUR i za presudu u iznosu od 13,27 EUR. Stoga su tužitelju dosuđeni troškovi parničnog postupka u ukupnom iznosu od 432,79 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim, sukladno odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a, od presuđenja, dakle od 29. svibnja 2026. do isplate, po stopi određenoj u odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a.

20. Međutim, tužitelju nije priznat trošak pristupa punomoćnika na ročište za objavu i uručenje presude s obzirom na to da isti nije bio potreban za vođenje ovog postupka jer tužitelj presudu može preuzeti neposredno u sudu ili putem internetske stranice e-oglasna ploča sudova (čl. 335. st. 9. i 10. ZPP-a). Osim toga valja reći da to što je u

Tbr. 9/3 Tarife određeno da odvjetniku pripada nagrada za ročište na kojem se objavljuje presuda, ne isključuje primjenu odredbe čl. 155. ZPP-a u kojoj je propisano da će sud prilikom odlučivanja o troškovima postupka stranci odrediti naknadu samo onih troškova koji su bili potrebni za vođenje parnice.

21. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u t. III. izreke ove presude.

Zagreb, 29. svibnja 2026.

Sutkinja
Brankica Bobšić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi pismeno u 3 primjeraka, putem ovoga suda. O žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA

1. Tužitelju po odvj. Ivanu Adžiću uz rješenje za plaćanje pristojbe na presudu u iznosu 13,27 EUR

2. Tuženiku po odvj. Andrei Šeši

Broj zapisa: **9-30888-b5c7a**

Kontrolni broj: **09394-992d6-77c3f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.